

Dohoda

PAULINA ŚWIST
LILKA PŁONKA

EROTICKÝ ROMÁN

Dohoda

Copyright © by Paulina Świst, Lilka Płonka

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2022

Cover © Daniel Pocar, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2541-0 (pdf)

Dohoda

PAULINA ŚWIST
LILKA PŁONKA

Naším inspiracím

PROLOG

Všimla jsem si, že za mnou vešel do místnosti až ve chvíli, kdy jsem uslyšela vrznutí dveří při zavírání.

Otočila jsem se. Stál tam nehybně se založenýma rukama a s výsměšným úšklebkem mě sledoval. Oči měl ještě modřejší, než se mi předtím zdálo. Modré a nesmírně lesklé. Rty měl plné, smyslné, téměř nemužné, ale perfektně se hodily k jeho ostře řezaným rysům obličeje. Výraznou, lehce předsunutou čelist pokrývalo tmavé třídenní strniště. Teprve teď jsem si všimla drobné jizvy na jeho pravé tváři – předtím, v obýváku, kde probíhala párty, jsem ji nezaznamenala. Vlastně jsem si nevšimla ničeho jiného než těch jeho očí. Až teď jsem si ho

mohla v klidu prohlédnout. Ucítila jsem, že se mi okamžitě udělalo horko. Houstone! Máme kurva problém. Je to můj typ. Jednoznačně a nezpochybnitelně. Kus všivýho a sebejistýho hajzla. Tihle chlapi byli většinou složitý a hodně si toho prožili. Chladnokrevným zkurvysynem se člověk většinou nestane proto, že mu někdo ve škole čajzнул brusle... Zajímalo by mě, jaký příběh se skrývá za tím jeho pohledem?

Netuším, jak dlouho jsem tam stála jako kráva se rtěnkou v jedné a zrcátkem v druhé ruce. Rtěnka byla krvavě rudá. Nevím proč, ale byla jsem si jistá, že by mi ji rád rozmazal po rtech a zničil ty přesné linky, zprasil celou tu podobu. Měla jsem pocit, že s oblibou zanechává svou stopu na neposkrvenných věcech.

Raději jsem ani nemyslela na to, jak se asi tvářím – určitou představu v tomto ohledu jsem si mohla utvořit na základě jeho pobaveného výrazu. Svižně se ke mně vydal. Zastavil se až těsně přede mnou – tak blízko, že jsem musela rozhodit ruce do stran, abych mu rtěnkou nezmazala košili.

Byl menší, než se mi původně zdálo. Převyšoval mě, ale maximálně o půl hlavy. Pohlédl nejdřív na mou pravačku, v té jsem držela tu rtěnku, a pak na levačku, ve které jsem zase křečovitě svírala zrcátko. „Zrcátko zrcátko, řekni, kdo je ta největší trubka na světě?“ pomyslela jsem si, když jsem viděla, jak se dívá. Byl si jistý, že ulovil gazelu... a pochopitelně měl stoprocentní pravdu. Je tedy navíc ještě inteligentní, což zvěstovalo mou potupnou, totální a historickou porážku. Vzal mi z ruky nejdřív rtěnku, pak zrcátko a odložil je na stůl. Znovu jsem si pomyslela, že má v sobě něco z dravce. Jako by si místnost oskenoval už v momentě, kdy do ní vstoupil, a měl teď v hlavě exaktní a naprosto konkrétní plán lovu. Jako výsostně spontánního člověka mě tyhle vědecké typy fascinovaly.

Precizní, věcný, schopný přirozeně si poradit i v situacích, co by u normálního smrtelníka způsobily přepálení pojistek. I nadále jsem setrvala v nehybnosti, ruce jsem měla zvednuté jako idiotka, i když už jsem v nich nic nedržela. Až po chvíli jsem si uvědomila, že by bylo fajn spustit je dolů, ale nestihla jsem to. Zvedl ruce a propletl své prsty s mými.

Cítla jsem se, jako by do mě začalo proudit dvě stě třicet voltů. V hlavě jsem uslyšela zapraskání jisker. On nejspíš taky, protože mi stíkl ruce ještě silněji, lehce sklonil hlavu a přiblížil se k mému obličejí. Hrál si. Levhart, co stojí nad gazelou a zamýšlí se, jestli ji sežrat hned nebo až za čtyři minuty. Celou dobu jsem mu upřeně hleděla do těch neuvěřitelných očí – ostražitých, vyhodnocujících situaci a lehce přimhouřených v úsměvu. Jeho rty se zastavily pár milimetrů od těch mých. Zadržela jsem dech.

A pak mě políbil.

S klidem zoufalce jsem si uvědomila, že to je ten nejúžasnější polibek v mém dlouhém, bohužel už více než třicetiletém životě. Měkký a zároveň rozhodný, jemný i silný, agresivní i vzrušující. Zcela přirozeně jsem na něj zareagovala a rázem ucítla, jak se rozpívám. Jako bych celý život čekala jen na tuhle chvíli. Bum! A je to tady! Nepřemýšlela jsem a soustředila se jen na emoce. Čím víc na mě tlačil, tím více jsem mu podléhala.

Stále jsme se dotýkali jen rukama. No a samozřejmě i rty. A jazyky.

Tak moc jsem se koncentrovala na líbání, že jsem si ani nestačila všimnout, že už nesvírám prsty v jeho dlani. Zrovna mi totiž rozepínal zip na šatech, i když jsem teda vůbec netušila, kdy s tím začal. Zkušenej. Udělal to tak rychle a jemně, že než jsem vůbec stačila zaprotestovat, zip už byl úplně

rozepnutý. Až dole. Čili u kalhotek. Bylo vidět, že to dělal stokrát. A jelikož jsem se včas nezmohla na odpor, usoudila jsem, že nebudu trapná a nebudu dělat scény, když už je hotovo. Tím spíš, že jsem s pulzující kundičkou očekávala další ukázkou toho, co dovede.

Nemusela jsem čekat dlouho.

Levou rukou si mě pevně přitáhl, pravou rázným pohybem zajel pod šaty a stáhl mi kalhotky. Aniž by přerušil líbání, objal mi zadek. Pak mě vcelku silně plácl a zároveň se na mě podíval. Nejspíš si chtěl ověřit, jestli to nepřehnal, i když z výrazu jeho tváře jsem vyčetla, že s něčím takovým ani nepočítá. Tíše jsem zasténala, abych ho ujistila, že tohle je správná cesta. Usmála se, jako by mi chtěl sdělit: poslušná holčička.

Ó ano, dneska budu poslušná.

Objala jsem ho. Pod rukama jsem cítila pevné svalstvo jeho zad. Přesunula jsem ruce na jeho široká ramena, na zátylek. Byl tak napjatý, že jsem měla dojem, jako bych se dotýkala rozehřáté sochy. S erekcí.

Bylo mi totiž víc než jasné, že už je zcela připravený. Znovu mě chytil za půlky, roztáhl je a pak mi zezadu zasunul prst do kundičky. Zasténala jsem a křečovitě jsem mu zátylek sevřela. Byla jsem totálně vlhká.

Chvíli se ve mně pohyboval prstem, načež se jeho ruka vzdálila a spočinula mi na bocích. Své rty odtrhl od mých a odsunul se ode mě. Zprudka jsem se nadechla. Naše tváře od sebe dělilo jen asi deset centimetrů. Už se neusmíval. Prohlížel si mě s chladným zájmem, jako by zkoumal mou reakci a podle toho promýšlel další postup. Patrně se mu to, co viděl, zalíbilo, protože se usmál ještě víc než předtím. Ustoupil o půl kroku dozadu, rozepnul si knoflíky od košile a spěšně ji ze sebe shodil.

Byl... ideální.

Byl skvěle stavěný, měl široký, nepřiliš hustě ochlupený hrudník, pěkně vyrýsovaná ramena a krk, na němž byl zřetelně patrný pulz. Cítila jsem se příjemně, protože všechno nasvědčovalo tomu, že nejen já šilím vzrušením. Natáhla jsem ruku a konečky prstů pohládila to místo. Zachvěl se, chytil mi ruku a zvedl ji ke svým ústům. Pak mi skousl prst a probodl mě pohledem svých ďábelských očí. To jsem teda pěkně v prdeli, pomyslela jsem si s potěšením, které bylo vzhledem k té situaci zcela nepatřičné.

KAPITOLA 1

„Malo, seš tam?“ zaslechla jsem radostný Zuzannin hlas. Podívala jsem se na hodinky, které jsem samozřejmě měla na ruce i během spánku. Bylo deset. Každý jiný člověk by za telefonát v tuhle hodinu dostal nějaký zvláštní dárek. Třeba pobyt na pranýři. Ránu pěstí. Nebo rozčtvrcení koňmi. Každý, jenom ona ne.

„Ne, tvoje matka,“ zabručela jsem a jen s obtížemi mírnila své vražednické sklony.

Zuzka je miláček, ale občas dokáže být příjemná asi jako papilomavirus chycený od nepříteli věrného ex. Nevzpomínám si, že by vůbec někdy začala

hovor jinak než poněkud udiveným „Malo?“. V běžném každodenním životě mi to nijak nevadilo, ale zrovna dneska nebyl běžný všední den. Dnes byl den po. Konkrétně po párty. Konkrétně po párty u Zuzky. V hlavě mi tlouklo patnáct parních bucharů najednou a klidně bych odpřisáhla, že jsem jazykem vymetla celou Błędowskou poušť třikrát na délku a dvakrát na šířku, místo jícnu mám odpadní potrubí, a tak vůbec jsem se cítila, jako bych...

„Jak se cejtíš?“

Už už jsem otvírala pusy, abych jí řekla, že se cítím jako mrtvola paviána po třicetidenní hostině vyhladovělých supů, ale zarazila jsem se s otevřenými ústy, protože jsem si uvědomila, že to není pravda. Jako teda je to pravda, ale ne tak docela. Veškeré příznaky gigantické kocoviny byly plně autentické, ale přesto mi bylo úžasně. Nádherně. Parádně. Zkrátka absolutně hustě.

„Malo? Seš tam?“

„Ughhhrrrk...“

„Cože???“

Odkášlala jsem si, polkla jsem slinu, ještě jednou si odkášlala a zkusila to podruhé:

„No nic moc.“

„To bych řekla!“ vykřikla Zuzka triumfálně. „Když jsme tě nakládali do uberu, tak sis chtěla označovat jízdenku. A pak ses málem oběsila na pásech, když sis je snažila zapnout! Nevím, jestli bych tě pustila, kdybych toho řidiče osobně neznala. Jakmile tě viděl, hned kontroloval, jestli má dost pytlíků na blití. Hodilas šavli?“ zeptala se věčně.

„Nee... Teda jako spíš nevim.“

Zpanikařila jsem a začala přemýšlet, jak jsem se vlastně dostala domů. Koutkem oka jsem se mrkla do kabelky, která ležela v posteli vedle mě: peněženka tam byla, klíče taky. Kde mám mobil? Vyděsila jsem se, ale záhy jsem si uvědomila, že do něj právě mluvím. Hip, hip, hurá! Kurva. Můj majetek se tedy neztenčil. A pokud teďka dojdu ke dveřím a zjistím, že jsou zamčené zevnitř, budu moct navíc ještě předpokládat, že mě nikdo cizí nedonesl do postele a při té příležitosti neojel...

„Takžes blila,“ prohlásila Zuzka rezolutně, aniž by si byla vědoma, jak velké detektivní pátrání mám právě úspěšně za sebou. „To přeci není možný, aby se někdo tak nadržanej nepoblil v autě. Fakt jsi u nás měla zůstat na noc. Baška u nás zůstala a její kluk taky, i když teda on ne kvůli tomu, že by musel, ale aby – víš co...“

Poslouchala jsem ji jedním uchem a soustředila se na to, že jsem pátrala po příčinách překvapivé blaženosti, kterou pociťovalo moje jinak ztýrané tělo. Když totiž neberu v potaz výše popsané symptomy, bylo mi tak dobře, jako ještě nikdy předtím.

Záminkou k tomu, aby u sebe v Komorowě Zuzana uspořádala párty, byl její svátek. Přesněji řečeno ten srpnový, protože v polském kalendáři je jméno Zuzanna celkem osmkrát, ale na oslavy svátku se nejlíp hodí termíny od května do září. Zuzka nelpí na jediném termínu a slezinu vždycky svolá podle toho, jak se vyvíjí různé další činitele: jak to vychází v kalendáři, podle dovolenkových plánů, množství práce, nálady a taky počasí. Tentokrát to vyšlo na

jedenáctého srpna. Respektive na desátého, protože jedenáctého byla neděle.

Když jedu k Zuze na návštěvu, vždycky si volám uber, jen když jsem na tom s penězi bíděně nebo mám prostě takový vrtoch, tak jedu příměstským vlakem WKD. Půl hodiny a pět a půl zlotého z centra Varšavy. Je tam čisto, příjemně a dostatek pohodlí, protože vlaky jsou nové, a mám z toho vždycky trochu pocit, jako bych jela na letiště za městem.

Tentokrát jsem zvolila ubera. Nechtěla jsem Zuzku rušit při přípravách té akce, a navíc i když bylo dost horko, vypadalo to na déšť. Nerada bych riskovala procházku v dešti v oblečení na párty, ale zároveň se mi nechtělo někde cestou převlékat a přezouvat... Vyšla jsem tedy už z domova oblečená, jak se sluší a patří: boty na podpatcích, kalhotky jen symbolické a kraťoučké šaty.

Mejdany pořádané u někoho doma byly obecně mé oblíbené. Určitě proto, že občas jsem měla náladu typu „kalíme až do úmoru!“ A takové akce byly bezpečnější doma než někde ve městě. A právě tohle byl přesně ten den. Nechtělo se mi přemýšlet o tom, co všechno se mi v poslední době v životě podělal. Nevím, jestli už jsem se náhodou neblížila diagnóze alkoholismu, ale byla jsem si naprosto jistá tím, že holky obvykle tolik nepijou. Zatím jsem na dotaz „Nemáte náhodou problémy s alkoholem?“ odpovídala jako Ozzy Osbourne: „Ano, jednou jsem je měla. To když se mi nedařilo najít otevřenéj bar.“ Ale nechávala jsem tu otázku neuzavřenou, zejména když jsem byla v takové náladě... Posledně jsem přesně v takové náladě

skončila se Zuzkou a Zenonem v restauraci U Výra. Měl to být kultivovaný večer. Součástí mých nesčetných „předností“ je však i to, že když začínám mít okno, vůbec to na mně není poznat. Chovám se skoro úplně normálně, samozřejmě ve smyslu fyzickém, nikoli psychickém... I proto si mí přátelé nevšimli, že už jsem drahnou dobu mimo. Teprve když jsem se vracela ze záchoda, posadila se k úplně cizímu stolu, jakoby nic se pozorně zaposlouchala do rozhovoru lidí, co tam seděli, a dokonce se – bože můj! – pokoušela taky zapojit, pochopili, že už mám evidentně dost. No jo no... Nebylo pochyb, že jsem ideální adeptkou na to, abych se jednou stala hvězdou nějakého vtipného videa na youtube. Ale tak zas lepší na youtube než třeba na pornubuu...

A vtom znenadání, jako blesk z čistého nebe, se mi vyjevily nezřetelné, mlhavé, ale uspokojením prostoupené vzpomínky na včerejší akci... No jistě, můj pocit radosti, v kocovině tak neobvyklý, vyplýval z toho, že mě konečně někdo pořádně opíchal.

*

„Líbím se ti?“

Poprvé jsem uslyšela jeho hlas. Perfektně se k němu hodil: silný, rozhodný a hluboký. Měla jsem chuť padnout na kolena, když jsem ho slyšela, i kdyby do ouška četl třeba telefonní seznam, a ne kladl takové otázky... Mimochodem vysloveně rétorické. Vůbec jsem nevěděla, co to do mě vjelo, ale byla jsem nažhavená jako pec v Huti Míru.

„J... jooo...“ vykotala jsem jako čistokrevná blbka.

To jako fakt? Kde je má fantazie, kde je moje kreativita? Ten tajemný krasavec měl ovšem zjevně takové přiblblé idiotky v oblíbě, protože se na mě podíval a usmál se.

„Když teda jo, tak pro mě možná něco uděláš? Vidím, že to chceš.“

Pomalů si rozeplnul poklopec a rázným pohybem mě postrčil k zemi. Rázně, ale nikoli brutálně. Byl jako směsice chilli a vanilky. To je to nejvíc vzrušující spojení na světě. Na chvíli jsem zapomněla, že teď není ten nejvhodnější okamžik, že nejsem úplně nejstřízlivější, mám blbej vkus na chlapy a každéj, kterýho si vyberu, je – jak se později ukáže – vylízanec a nemožnej kokot a sám neví, co chce. Pokud jde o mého nového tajemného společníka, byla jsem si jistá minimálně jednou věcí: tuhle hru dokonale znal, zdaleka ji totiž nehrál poprvé a byl v ní absolutní profík. No co... Už jen to ho stavělo vysoko nad všechny ty pošahaný případy, který jsem si obvykle vybírala: na netu borce a v životě tupce.

Klekla jsem si a pohlédla jsem na něj zdola.

„Co bys rád, abych pro tebe udělala?“

Smyslně jsem se usmála. Frajeřila jsem... Ale nebyla jsem teda připravená, že zareaguje až tak rychle: prudkým pohybem mi chytil bradu a během vteřiny mi ho narval do pusy...

KAPITOLA 2

Ve skutečnosti se jmenuju Malwina, ale nikdo mi tak neříká a skoro nikdo neví, že se tak jmenuju. Nenávidím své jméno a ještě víc nenávidím různé jeho zdobněliny. Ptáte se proč? Tak si napište do Googlu „Malwina zdobněliny“ a přesvědčte se sami. „Malwina, Malwineczka, Malwinoczka, Malwinusia, Wisia, Malwis, Malwinuś a můj absolutní favorit – Malwiniak. To je přeci naprosto buranský, totálně trapný. Jako nějakéj ohydnej trpaslík v gumácích. V jakémsi starém polském seriálu ostatně právě taková postava byla. Ten chlap se sice jmenoval Maliniak, ale to je

prašit jako uhoď. „Mala“ sice taky není zrovna terno, ale přinejmenším se mi nechce zvracet, když to slyším. Navíc spousta lidí neví, že to je taky zdobnělina, a zdobňuje to dál. Jak? Tak to je nasnadě: Maleňka. A to už je úplně v pohodě.

Donedávna jsem se ve svém volném čase zabývala hlavně přemýšlením o tom, jak je možné, že je taková kočka jako já opět sama. A taky tím, že jsem podnikala čím dál méně intenzivní pokusy tuto situaci nějak napravit. Už několik dní, tedy od párty u ZZ Topů, se stala hlavním, zásadním a jediným smyslem mé existence snaha najít a získat někoho takového, jako je On. Tedy jako chlap, který na mou existenci už určitě zapomněl a který na několik desítek minut naprosto ovládl mé tělo a žalostně zbytečky myšlenek, co mi kroužily hlavou, a ojel mě tak, že už jenom když si na to vzpomenu, vlhnu, třesou se mi kolena a mám chuť vyvěsit na Spotted inzerát: „Hledám modrookého sexuálního boha, co mě nedávno opíchal, a já si nepamatuju, kam se pak poděl, protože mám vokno. Ahoj 600.“ Přísahám, že bych to tam klidně vyvěsila, kdyby to neznělo tak debilně a nezavánělo totálním zoufalstvím. A kdybych pojala aspoň na vteřinku podezření, že takový chlap jako on čte věci na Spotted. Jednou věcí jsem si však byla jistá: není možné, aby na světě byl jenom jeden jediný takový chlap. Naplnil mě vírou, roznítil ve mně zápal a vrátil mé existenci smysl. Udělal ze mě nadržanou potvoru.

A pak se vypařil.

Abyste plně pochopili, proč více než třicetiletá slečna tak silně prožívá sice velice kvalitní, ale

přece jenom pouhý pich, musím postupně představit chlapy, co jsem s nimi chodila předtím. Myslím, že ne jeden psycholog by o tom s radostí napsal doktorskou práci. Bylo by totiž co analyzovat: nefalšované obludárium... Ale jestliže jsem si vybírala právě takové – a ne jiné – lidi, určitě si říkáte, že mi v hlavě patrně nefunguje všechno úplně tak, jak by mělo. Mé milované kluky spojovala jedna věc: Na první pohled to byli vážně atraktivní a pozoruhodní jedinci. Měli své záliby, byli inteligentní a perspektivní. Po bližším seznámení ale... no potěš koště! Každý, ale naprosto každý z nich měl nějaký problém. A teď nemám na mysli obvyklé problémy, které jsem jim víc než ochotně pomáhala zvládat. Mluvím tu o věcech, které měnily můj život v tragikomedii s názvem *Spas svého chlapa*.

První měl alergii na práci. No fakt. Jeho CV by zabralo dobrých třicet stránek velikosti A3. V každém zaměstnání vydržel maximálně měsíc. Nikdo ho chudáčka nedokázal docenit. Jako starostlivá Matka Polka jsem platila všechny životní náklady, zvala ho na obědy, až jsem si jednoho krásného dne řekla, že na to seru. A tak nastal čas na Pana Číslo Dvě. Pan Číslo Dvě byl úžasný, inteligentní, měl práci, vážil si mého intelektu i dobrého srdíčka. Bylo nám spolu víc než výborně a já už se začínala smířovat s myšlenkou, že společně zestárneme, když se mi po třech letech známosti svěřil, že má na druhém konci Polska manželku a dvě děti. A že je nikdy neopustí. Usnadnila jsem mu to dilema jednou krátkou větou: „Tak jdi do prdele, ty tragéde.“

Ten třetí zase... Na toho třetího jsem zatím neměla ani pomyšlení, protože to ještě bylo příliš čerstvé. Ale nasral mě tak, že jsem v důsledku toho uznala, že teď se zaměřím na zábavu, chlast a sex. Nic víc ani míň. Svůj komplex Batmana a matky spasitelky ukryju hluboko uvnitř sebe a budu se prostě výborně bavit.

Co ještě měli ti moji chlapi společného? V posteli to s nima bylo celkem oukej. No právě, do hajzlu. Celkem oukej. A „celkem oukej“ působí dost mrzce ve srovnání s tím, co se mnou dělal ten modrooký neznámý, kterému bych se zatím ani v duchu neodvážila přiřadit číslo čtyři.

Kdyby se mě někdo zeptal, co jsem dělala poslední tři až čtyři dny, měla bych na výběr dvě řešení: říct pravdu a hned pak si změnit jméno, bydliště, podstoupit plastickou operaci a v ideálním případě odletět na Mars, anebo prohodit pár frází o práci, dočítání nepřečtených knih, seriálu na Netflixu nebo intenzivním kurzu origami pro začátečníky. Pravda je totiž taková, že jsem spala, ležela v posteli a zírala do stropu, snila, pokoušela si vzpomenout, vzdychala, dělala si gin s tonikem, bezcílně těkala po bytě, poslouchala Massive Attack, zabíjela dlouhou chvíli na instáči, občas jsem zkontrolovala FB, dívala se z okna, připravovala tousty, zapomněla je vyndat z toustovače, vyhazovala je do koše, dělala nové, lehala si do postele a zase chlastala, tentokrát na babičku Tinu. You're simply the best... Better than all the rest. Ještě štěstí, že jsem zrovna neměla žádnou urgentní zakázku – přesněji řečeno neměla jsem vůbec žádnou zakázku, tečka. Vždyť jsem ani nezapíjala počítač.

Tedy zapínala, ale ne proto, abych pracovala. Okamžitě jsem totiž otevřela instáč anebo – a nepřiznává se mi to snadno – Pornhub.

Nejtrapnější na tom všem je to, že mi nebylo nijak zvláště špatně a netrápily mě ani výčitky svědomí. Žádné úvahy typu „Co to děláš se svým životem, ty idiotko?“ nebo „To fakt nemáš nic lepšího na práci?“ Z toho prapodivného stavu ustrnutí v časoprostoru jsem se vytrhla až dneska dopoledne. Důvod byl velice prozaický: došel mi gin. A mám-li být naprosto upřímná, tak mi došel gin, pivo, vodka, a dokonce i Temný sen – sedmdesátiprocentní lihový nápoj...

Nastal čas vrátit se do reality, ty blbá krávo, sdělila jsem si zdvořile v duchu.

Začala jsem zjišťováním, kolikátého vůbec je. Byla středa, z čehož vyplývalo, že od mého návratu z párty uplynuly tři dny. „Středa – je ho tam třeba,“ doplnil můj až do morku kosti zkažený rozum. Bohužel, vše na zemi i na nebi nasvědčovalo tomu, že šance, aby se to vyplnilo, jsou nulové. Nebo dokonce ještě nižší. Pravděpodobnost, že mi u dveří zaklepe chlap – odnedávna – mých snů anebo jakýkoli jiný muž a nabídne mi tento typ společného trávení volného času, byla tak chabá, že jsem ji vůbec nemusela brát v potaz.

No, a tak jsem ji v potaz ani nebrala.

Podívala jsem se do ledničky a cítila se jako medvědek Pú, který tam hledal Prasátko, a čím víc nahlížel dovnitř, tím spíš ho tam nemohl najít. Aby teda bylo jasno: Prasátko bylo to poslední, co bych ve své ledničce očekávala, ale ten zbytek seděl do slova a do

písmene. Nebylo tam nic. Vůbec nic. Prázdnota vesmírného vakua je slabý odvar ve srovnání s tím, na co jsem se dívala. Nikdy jsem neměla ve zvyku nějak přehnaně plnit ledničku potravinami – samozřejmě nepočítaje pivo – a ani jsem to nepotřebovala, ale taky jsem si nedokázala vybavit, že bych ji někdy měla takhle vymetenou. Zajímavé bylo, že jsem si nedokázala vybavit ani to, že bych z ledničky za posledních pár dní vůbec něco vytahovala, vařila a jedla. Uvědomíme-li si, že jsem stále ještě byla naživu a neměla hlad jako vlk, vyplývalo z toho, že nějaké kalorie jsem za tu dobu přijímat musela. A to v jiném skupenství než tekutém čili v podobě alkoholu.

Tousty. Dědala jsem si tousty. No jo, ale většinou končily v koši, protože jsem je spálila na uhel nebo byly nechutně gumové, protože jsem je nedodělala a několik hodin nechala ležet v toustovači.

Kurňa, asi bych teď přece jen něco zakousla.

Zavřela jsem ledničku. Prolétlo mi hlavou, že bych se mohla stát autoritou v úplně novém oboru alkoholové výživy. Je překvapivé, že to až dosud nikoho jiného nenapadlo. Tahle mezera na trhu byla gigantická – asi jako Antarktida i s Ostrovem krále Jiřího a polskou výzkumnou stanicí nádavkem. Vyvážená strava zvolená v závislosti na pohlaví, věku, životním stylu a především finančních možnostech. Jiná by byla pro manažerské pracovníky (zejména single malt whisky, třeba osmnáctiletá Dalmore – šest set zlotých za lahev), jiná pro odborné kádry střední úrovně a drobné podnikatele (u nich by vládly vodky v ceně sedmdesát až osmdesát zlotých za flašku) a úplně

jiná pro nezaměstnané (pivo extra strong z disku-
tu Biedronka ve slevě za dva zloté za plechovku). A pro
každého taky něco k zakousnutí, abyste neřekli: sushi,
steak anebo mortadela.

„Ty už kecáš z hladu, že jo?“ zaslechla jsem tichý,
ale důrazný hlas ve své hlavě. Musíš něco sníst. Cokoli.
Hlavně rychle.

Za deset minut už jsem stála ve frontě u poklad-
ny Žabky v přízemí domu, kde jsem bydlela. Když
jsem do obchodu vstupovala, netušila jsem, na co
mám vlastně chuť, ale jakmile jsem svým pohledem
zavadila o párky, bylo mi jasné, že to je přesně to, co
můj vyhladovělý organismus potřebuje: solidní porci
vody, soli, zahušťovadel, stabilizátorů, chemických
látek zvýrazňujících chuť, antioxidantů, konzervan-
tů s přídatkem rozemletých kostí, stehýnek, kůžiček
a dalších náhražek masa. Chce se vám z toho blejt?
Mně teda rozhodně ne. Ten, kdo vymyslel párky, byl
moje spřízněná duše. Miluju ho skoro úplně stejně
jako toho, kdo vynalezl kečup. Vůbec bych se nedivila,
kdyby tihle dva pracovali v tandemu.

Popadla jsem dvě balení, a abych to trochu vy-
kompenzovala, přidala jsem do košíku margarín, co
zaručeně snižuje cholesterol v krvi – jako kdybych se
o to někdy starala – a dvě grahamové housky. Pak
jsem se svižným krokem vydala k pokladně. Ve frontě
jsem byla pátá.

O pět minut později jsem stále byla pátá, ale zato
už pořádně nasraná.

Vlastně neoprávněně. Nevím, jaké přednosti u mě
shledávají jiní, ale já z nich vnímám především jednu

věc: tam, kde mám na výběr několik front, si vždy a neomylně, se stoprocentní jistotou, zvolím tu, která postupuje nejpomaleji.

A co když si v supermarketu někdo zapomene zvážít švestky, kapustu anebo si vezme z regálu kuchyňský nůž bez čárového kódu? Pak s největší pravděpodobností, asi takovou, jakože dvě a dvě jsou skoro vždycky čtyři, za ním stojím ve frontě já.

A v bance to bývá ještě brutálnější: člověk ve frontě přede mnou zpravidla zplnomocňoval k disponování svým účtem strejčka z Francouzské Guyany, a to na základně notářského ověření vystaveného v Egyptě ve staré koptštině a přeloženého soudním tlumočnickem z Malediv. Ale i tak vyhrávalo letiště, kde jsem se obvykle postavila do fronty na kontrolu tam, kde to zablokoval hluchoněmý občan Spojených arabských emirátů s dvanácti masivními prsteny na oteklých prstech, který převážel atrapu přenosného protitankového raketometu.

Tentokrát jsem narazila na překážku v podobě starší dámy, který u kasy platila účty za elektriku, plyn a nájem sobě a několika sousedkám. Nemohla jsem si však nic vyčítat, protože pokladna tu byla jen jedna a za ní stál zpravidla milý a usměvavý pan Romek, momentálně ovšem naštvaný neméně než já.

Když paní všechny účty konečně doplatila, fronta se posunula. Sádlo, houska, půl litru vodky... Balení šesti piv... Hroznové víno, sýr, dvě lahve vína... A konečně moje párky, margarín a dvě grahamové housky.

„Mám vám k tomu ještě přihodit lahev ginu jako vždycky?“ zeptal se pan Romek zdvořile.